

UZASADNIENIE

M. G. (1) został oskarżony o to, że :

I. w nocy z 04 na 05 września 2012r. w T. M.. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P. i K. W., usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do kiosku (...) przy ul. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na to, że został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji, **tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k w zw. z art. 279 § 1 k.k.**

II. w nocy 31 sierpnia na 01 września 2012r. w T. M.. woj. (...) działając, **wspólnie i w porozumieniu K. W.**, dokonał kradzieży z włamaniem do sklepu (...) przy ul. (...) M. 10/12 w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu kraty zabezpieczającej i zdemontowaniu okna, dostał się do wnętrza sklepu skąd zabrał w celu przywłaszczenia telefony komórkowe (łącznie 9 szt.) m-ki: N. (...) -1 szt., N. (...) szt., N. (...) szt., (...) S. (...) szt., N. (...) -1 szt., N. (...) -1 szt., N. (...) szt., (...) (...) szt., (...) (...) -1 szt., tablety, m-ki: M. M. 4-1 szt., M. M. 5-1 szt., M. M. 8-1 szt., M. M. 6S-1 szt., o łącznej wartości 4.657 zł czym działał na szkodę sklepu (...) Sp. z o.o. w T. M.. **tj. z art. 279 § 1 k.k.**

III. w nocy z 04 na 05 września 2012r. w T. M.. woj. (...) działając, **wspólnie i w porozumieniu z K. W.** dokonał kradzieży z włamaniem do sklepu (...) przy ul. (...) M. 10/12 w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu kraty zabezpieczającej i zdemontowaniu okna, dostał się do wnętrza sklepu skąd zabrał w celu przywłaszczenia sprzęt RTV w postaci kamer J. (...) szt., konsoli do gier 4 szt., nawigacji samochodowych 7 szt., notebook 2 szt., tabletów-4 szt., aparatów fotograficznych 14 szt., oraz pieniędzy w kwocie 151,41 zł o łącznej wartości strat w kwocie 24.715 zł czym działał na szkodę sklepu (...) Sp. z o.o. w T. M.. **tj. z art. 279 § 1 k.k.**

IV. w okresie czasu od 01 do 03 września 2012r. w T. M.. woj. (...) działając, **wspólnie i w porozumieniu K. W.** dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim przedostaniu się kolejno przez mur, dach, (...) przy ul. (...), dostał się do tzw. „patio” usytuowanego na zewnątrz budynków w środkowej części DH a następnie po uprzednim wybiciu pojedynczej szyby, stanowiącej część ściany całkowicie przeszklonej, dostał się do wnętrza budynku skąd zabrał w celu przywłaszczenia ze stoiska elektrycznego laptopa m-ki T., telefon komórkowy N., pieniądze w łącznej kwocie 70 zł i przewody elektryczne różnego typu, karty pamięci szt.8, pendraiv szt.8 o łącznej wartości 7.738 zł na szkodę A. A. (1), kradzieży laptopa S. o wartości 3.000 zł na szkodę D. K., kradzieży laptopa m-ki D., tel. komórkowego m-ki N. i pieniędzy w kwocie 80 zł o łącznej wartości 2.880 zł na szkodę J. P. **tj. z art. 279 § 1 k.k.**

V. w okresie od 31 sierpnia do 02 września 2012r. w T. M.. woj. (...) działając, **wspólnie i w porozumieniu z K. W.** z terenu f-my (...) przy ul. (...) M., dokonał kradzieży 80 sztuk rozperek do szalunków w kształcie, rurek o długości około 80 cm oraz wirnika pompy głębinowej o łącznej wartości 1.500 zł czym działał na szkodę w/w firmy (...) w T. M.. **tj. z art. 278 § 1 k.k.**

VI. w dniu 17 sierpnia 2012r. w T. M.. woj. (...) zabrał w celu przywłaszczenia z terenu hali przy ul. (...) przewody elektryczne miedziane o łącznej wartości 2100 zł, czym działał na szkodę (...) SA w T. M.. **tj. z art. 278 § 1 k.k.**

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 30 listopada 2015 roku w sprawie sygn. akt II K 267/13:

- oskarżonego **M. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt I i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności (punkt 8 wyroku),

- oskarżonego **M. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt II i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności (punkt 9 wyroku),

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził **solidarnie od oskarżonych K. W. i M. G. (1)** na rzecz (...) Sp. z o.o. w T. M.. kwotę 4.657 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody (punkt 10 wyroku),

- oskarżonego **M. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt III i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności (punkt 11 wyroku),

12. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził **solidarnie od oskarżonych K. W. i M. G. (1)** na rzecz (...) Sp. z o.o. w T. M.. kwotę 24.715 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody,

- oskarżonego **M. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt IV i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności (punkt 13 wyroku),

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził **solidarnie od oskarżonych K. W. i M. G. (1)** na rzecz:

- A. A. (1) kwotę 7.738 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody,

- D. K. kwotę 3.000 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody,

- J. P. kwotę 2.880 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody (punkt 14 wyroku),

- oskarżonego **M. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt V i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 15 wyroku),

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził **solidarnie od oskarżonych K. W. i M. G. (1)** na rzecz (...) w T. M.. kwotę 1.500 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody (punkt 16 wyroku),

- oskarżonego **M. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt VI z tą zmianą, iż kwotę „2.100 zł” zastępuje kwotą „7.400 zł” i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 17 wyroku),

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego **M. G. (1)** na rzecz (...) SA w T. M.. kwotę 7.400 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody (punkt 18 wyroku),

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa z pkt 8,9,11,13,15,17 wymierzył oskarżonemu **M. G. (1)** karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku i 6 miesięcy,

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 18 sierpnia 2012 r. od godz. 9.20 do godz.12.30 i okres zatrzymania od dnia 05 września 2012 r. godz. 02.15 do dnia 06 września 2012r. godz. 15.00,

Zwolnił oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od tego wyroku wniósł obrońca z wyboru oskarżonego M. G. (1).

Apelacja wniesiona została na korzyść oskarżonego i skarży wyrok w części dotyczącej orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Obrońca zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu rażącą niesprawiedliwość wyroku, poprzez orzeczenie niewspółmiernie surowej kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas, gdy zdaniem skarżącego prawidłowa ocena zachowania oskarżonego, w tym przyznanie się do popełnienia wszystkich czynów, wyrażona skrucha oraz wyjaśnienie okoliczności sprawy, w tym uczestnictwa innych osób, powinna doprowadzić do orzeczenia tej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W konkluzji obrońca wniósł zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec M. G. (1) kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata.

W toku postępowania odwoławczego z urzędu zaliczono w poczet materiału dowodowego dokumenty potwierdzające współpracę oskarżonego ze Stowarzyszeniem (...) barier” (wniosek o umożliwienie odbycia przez oskarżonego kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego) oraz uczestnictwo w stażu i półrocznym projekcie (...) Fundacji (...) rozpoczętego 4 maja 2016 roku (umowa (...) nr (...)01.02.02-10- (...), zaświadczenie).

Na rozprawie apelacyjnej prokurator wnosił o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku. Obrońca z wyboru oskarżonego, prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy apelacyjnej, nie stawiał się na nią i nie wnosił o usprawiedliwienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się niezasadna.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż w przedmiotowej sprawie żadna ze stron procesu nie kwestionowała ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy, ani co do sprawstwa oskarżonego, ani co do okoliczności popełnienia wszystkich przypisanych mu czynów. Kwalifikacja prawna przestępczych zachowań oskarżonego oraz wybór ustawy obowiązującej w dacie ich popełnienia, jako korzystniejszej, są poprawne. Można jedynie dodać, iż należałoby rozważyć zachowania oskarżonego jako stanowiące ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., z uwagi jednak na kierunek apelacji, wniesionej jedynie na korzyść oskarżonego – taka zmiana (niekorzystna dla M. G. (1)) nie jest już możliwa w toku postępowania odwoławczego.

W zakresie podniesionego przez obrońcę zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy zważył, że z ugruntowanego w tej materii orzecznictwa Sądu Najwyższego wypływa wniosek, iż zmiana kary w instancji odwoławczej nie może nastąpić w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny Sądu Odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej. Potwierdzeniem powyższego jest wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 roku - KZS 4/96 poz. 42, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1972 roku - V KRN 230/72 - niepublikowany. Tym samym rażąca niewspółmierność kary określona w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a taką karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk w zw. z art. 56 kk oraz zasad ukształtowanych przez judykaturę.

Mając na względzie powyższe, wbrew zarzutom skarżącego, uznać należy, że Sąd I instancji należycie uwzględnił okoliczności rzutujące na wymiar orzeczonych w stosunku do M. G. (1) kar jednostkowych oraz kary łącznej. Pisemne uzasadnienie wydanego w sprawie orzeczenia pierwszoinstancyjnego, choć dosyć oszczędne w słowach, to w dostatecznym stopniu wymienia najistotniejsze okoliczności rzutujące na wymiar tej kary, dostrzeżone przez sąd, a przede wszystkim pozwala na ocenę poprawności orzeczonych ostatecznie kar pod kątem zarzutu, o jakim mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. Jako okoliczności obciążające policzono oskarżonemu jego uprzednią karalność, a na korzyść w/w wyrażoną skruchę i przyznanie się do wszystkich zarzucanych czynów (łącznie ze złożeniem wyjaśnień merytorycznych). W ocenie Sądu Okręgowego całokształt wymierzonych oskarżonemu przez Sąd I instancji kar uwzględnia w sposób prawidłowy okoliczności popełnionych czynów, rangę naruszonych dóbr prawnie chronionych, motywację i osobowość sprawy oraz rzeczywistni wdrożenie wobec oskarżonego poczucia obowiązku przestrzegania norm prawnych na przyszłość.

Orzeczone wobec M. G. (1) kary jednostkowe są współmierne zarówno do stopnia jego zawinienia oraz społecznej szkodliwości popełnionych czynów, jak również spełnią indywidualne cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz

potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Za każde z popełnionych w łącznej licznie czterech przestępstw kradzieży z włamaniem (w tym jedno, które osiągnęło jedynie stadium usiłowania) oskarżonemu wymierzono kary jednostkowe po 1 roku pozbawienia wolności, a więc kary minimalne, jakie są przewidziane za ten czyn w jego podstawowej postaci (w art. 279 § 1 k.k.). Za każdą natomiast z dwóch popełnionych kradzieży, M. G. (1) wymierzono dwukrotnie kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc także kary niemal minimalne przewidziane za kradzież (przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w typie podstawowym jest zagrożone karą od 3 miesięcy do lat 5 pozbawienia wolności). Dodatkowo nie sposób jest nie zauważyć, iż oskarżony w trakcie popełniania przestępstw tylko jeden raz nie działał wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, a wysokości poniesionych szkód każdorazowo, znacznie i wielokrotnie przewyższają ustawowy próg rozróżniający zabór mienia w celu przywłaszczenia będący przestępstwem, od takiego zaboru, który pozostaje nadal jedynie wykroczeniem (tj. wartość szkody powyżej kwoty około 460 złotych).

Także wymiar kary łącznej, orzeczonej na zasadzie mieszanej, ale zbliżonej niemal w 100 procentach do zasady absorpcji (a więc możliwie najkorzystniejszej dla sprawcy) uwzględniła okoliczności przedmiotowo – podmiotowe w niniejszej sprawie rzutujące na wymiar tej kary (podobieństwo rodzajowe czynów, podobieństwo sposobu działania, bliskość czasową przestępstw). Wymierzając karę łączną za sześć popełnionych przestępstw przeciwko mieniu Sąd Rejonowy „poruszał się” w możliwych granicach kar: od 1 roku pozbawienia wolności do 5 lat pozbawienia wolności. Orzeczona ostatecznie kara łączna pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku i 6 miesięcy jest w tej sytuacji bardzo liberalną reakcją na przestępcze zachowania M. G. (1).

Wbrew także skarżącemu nie można uznać, by o rażącej niewspółmierności kary stanowił brak warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej. Zgodnie z treścią art. 69 § 1 i 2 k.k. (brzmienie przepisu aktualnego na datę popełnienia przestępstw) sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary nie przekraczającej 2 lat pozbawienia wolności, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając tę karę, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy tryb życia i zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. (czy też bardziej ewentualnym naruszeniu art. 69 k.k.)

Sąd Okręgowy zważył, że ani skarżący, ani Sąd Rejonowy nie wymienili wprost jeszcze jednej przesłanki przemawiającej na korzyść oskarżonego przy wymiarze kary, a mianowicie jego bardzo młody wiek, choć okoliczność ta jest oczywista (co można by rozpatrywać w kategorii naruszenia art. 69 k.k., jako brak analizy wszystkich przesłanek wymienionych w tym przepisie). Okoliczność tą zauważył sąd odwoławczy, jednak mając nawet na uwadze, że zarzucanych czynów M. G. (1) dopuścił się zaledwie pół roku po uzyskaniu przez siebie pełnoletniości, jako sprawca młodociany, którego w pierwszej kolejności należy wychować, a dopiero w następnej baczyć na względ ogółu i konsekwencje dla kształtowania właściwych postaw w społeczeństwie, wymierzonej ostatecznie kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania nie można uznać za rażąco surową. Także zmiana dokonana z urzędu przez sąd odwoławczy, dotycząca obniżenia wysokości spowodowanych przez oskarżonego szkód w mieniu pokrzywdzonych (o czym mowa poniżej) nie uzasadniały odmiennego stanowiska.

Do takich wniosków prowadzi bowiem analiza zachowywania się M. G. (1) przed dopuszczeniem się przedmiotowych czynów. Słusznie wywiódł Sąd I instancji, że w odniesieniu do oskarżonego tylko kara izolacyjna pozwala na zrealizowanie wskazanych przez ustawodawcę celów. Ten argument czytany łącznie z okolicznościami obciążającymi dla oskarżonego wskazuje, iż to właśnie uprzednia karalność w/w uniemożliwiła uznanie, iż cele kary zostaną osiągnięte pomimo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Rozwijając to ustalenie, Sąd Okręgowy zważył, iż akta sprawy zawierały kartę karną oskarżonego aktualną na datę „kwiecień 2015 rok” i wynikało z niej, iż w momencie popełniania wszystkich przedmiotowych czynów M. G. (1) był już uprzednio skazany za usiłowanie kradzieży (w tej sprawie zarządzono wykonanie kary orzeczonej pierwotnie z warunkowym zawieszeniem jej wykonania), natomiast w dacie orzekania przez Sąd I instancji oskarżony był już skazany dwukrotnie, przy czym drugi wyrok skazujący dotyczył popełnienia aż trzech przestępstw kradzieży, za które wymierzono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nie sposób jest także pominąć okoliczności zawierającej się pośrednio z ustaleniem „uprzedniej karalności” tj. tego, iż zarzucanych czynów M. G. (1) dopuścił się będąc na przepustce w Zakładzie (...), w którym przebywał (w związku z innymi zachowaniami, jakich dopuścił się jako sprawca nieletni). Z tego właśnie

powodu owa „uprzednia karalność” oskarżonego sprzeciwiała się daniu w/w jeszcze jednej szansy na prowadzenie procesu resocjalizacji w warunkach wolnościowych. I nie zmienia tego fakt, iż aktualnie oskarżony pozostaje pod opieką Stowarzyszenia (...) barier” i uczestniczy w stażu. Jeśli z powodów czy to własnego samodoskonalenia się, czy czysto finansowych oskarżony winien dalej uczestniczyć w stażu, to winien rozważyć złożenie ewentualnego wniosku o odroczenie wykonania orzeczonej kary, tak by móc go ukończyć.

Mając na względzie powyższe okoliczności, nie można zatem zgodzić się z twierdzeniem apelującego, jakoby zachodziła rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Wniesiona apelacja spowodowała natomiast zmianę orzeczenia, co do opisu czterech czynów przypisanych oskarżonemu oraz współoskarżonemu K. W. (wymienionych w punkcie II, III, IV i VI), a w konsekwencji powyższego zmianę w zakresie wysokości orzeczonego solidarnie obowiązku naprawienia szkód wyrządzonych tymi czynami. Dodatkowo także dwukrotnie należało wskazać inny podmiot uprawniony do uzyskania takiego środka karnego tj. (...) Towarzystwo (...), albowiem ubezpieczyciel ten pokrył szkodę wyrządzoną (...) spółka z o. o. Ponieważ także owe ustalenia, co do rzeczywistych wysokości poniesionych szkód – każdorazowo korzystne dla oskarżonego – dotyczyły w równej mierze także drugiego z oskarżonych tj. K. W., dokonana zmiana wyroku w zakresie ustaleń wysokości szkód i obowiązku ich naprawienia, z urzędu dotyczy także jego osoby (art. 435 k.p.k.).

Należy bowiem pamiętać, że rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody stanowi integralną część orzeczenia o odpowiedzialności karnej sprawcy przestępstwa. Warunkiem orzeczenia obowiązku naprawienia szkody jest stwierdzenie winy sprawcy i zaistnienia szkody wyrządzonej konkretnemu pokrzywdzonemu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2003 r., III KK 127/02, KZS 2003, z. 7–8, poz. 18). W warunkach określonych w art. 46 § 1 k.k. sąd zobowiązany jest orzec obowiązek naprawienia szkody, jeżeli szkoda wynikająca z przestępstwa została określona i udowodniona (tak wyrok SN z dnia 21 listopada 2002 r., III KKN 269/00, LEX nr 74459). Orzeczenie obejmuje równowartość rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa, bez uwzględnienia przy ustalaniu jej wysokości tych składników i elementów szkody, które wynikły z następstw czynu, np. odsetek, konieczność zatrudnienia pracownika na zastępstwo w przypadku choroby spowodowanej przez sprawcę, koszt naprawy mienia gdy sprawca nie działał w celu jego uszkodzenia (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2002 r., II KKN 385/01, LEX nr 53028).

I tak: drugiego i trzeciego z przypisanych czynów (punkt II i III aktu oskarżenia) oskarżony dopuścił się włamując do sklepu (...) i działając na szkodę (...) Spółka z o. o. w T.. Wysokość wyrządzonych tymi czynami szkód oskarżyciel publiczny określił na odpowiednio na 4.657 złotych i 24.715 złotych, a Sąd I instancji podzielił te ustalenia. W takiej też wysokości orzekł od M. G. (1) oraz współoskarżonego K. W., z którym oskarżony dopuścił się owych czynów, solidarny obowiązek naprawienia wyrządzonych szkód na szkodę A. Sp z o. o. (punkt 10 i 12 wyroku). Umknęło jednak Sądowi Rejonowemu, iż ubezpieczyciel pokrył szkody poniesione przez (...) Sp. z o. o. powstałe na skutek każdego z włamań, a ponadto część zniszczenia została jedynie uszkodzona, a część dodatkowo odzyskana. Z zeznań świadka P. W. (k. 336) oraz szczegółowego opisu sklepowego asortymentu (k.338-341) wynika, iż wartość strat powstałych w związku z czynem numer II to kwota 3.746,21 złotych (sprzęt skradziony) i 4.057,08 (sprzęt uszkodzony, ale nie skradziony), ponadto inne uszkodzenia pomieszczenia powstałe w związku z włamaniem w wysokości 200 złotych. Dziwi więc, gdy w podsumowaniu tej szkody Sąd Rejonowy przyjął jej wysokość na kwotę 4.657 złotych. Zważywszy na zeznania w/w świadka oraz fakt, iż jednocześnie odzyskano skradzione wówczas mienie na kwotę 2.442 złotych - po pierwszym włamaniu, faktyczna szkoda bezpośrednio związana z przestępstwem włamania (numer II aktu oskarżenia) to kwota 3746,21 złotych pomniejszona o kwotę 2.442 złotych, a więc 1304,21 złotych, którą Sąd Okręgowy przyjął ostatecznie jako wysokość szkody wyrządzonej przez M. G. (1) i K. W. - czynem **opisanym w punkcie 1.II oraz 2.II aktu oskarżenia**, a przypisanym oskarżonemu M. G. (2) w punkcie 9 wyroku oraz oskarżonemu K. W. w punkcie 2 wyroku, co jednocześnie spowodowało także obniżenie do takiej wysokości orzeczonego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej tym czynem i wskazanie, iż naprawienie szkody ma polegać na zapłacie w/w kwoty (...) Spółka Akcyjna w W..

Podobnie miała się rzecz z ustaleniem wysokości szkody wyrządzonej bezpośrednio na skutek drugiego z włamań dokonanych w sklepie (...) (**czyn opisany w punkcie 1.III oraz 2.III aktu oskarżenia**, a przypisany oskarżonemu M. G. (2) w punkcie 11 wyroku oraz oskarżonemu K. W. w punkcie 3 wyroku). Wartość szkód powstałych wówczas pokrzywdzony określił jako: 20.964,35 (sprzęt skradziony), 1.167,38 złotych (sprzęt uszkodzony), 1.200 złotych (pozostałe uszkodzenia) oraz kradzież pieniędzy z kasy 151,41 złotych. Z powyższego wynika, że do faktycznej wartości szkody bezpośredni powstałej na skutek włamania powinno być zaliczona pierwsza i ostatnia pozycja (mienie faktyczne zabrane przez sprawców), co łącznie dało wysokość szkody 21.115,58 złotych (taką też ostatecznie ustalił sąd odwoławczy). Uwzględniając ponadto, iż odzyskano część mienia skradzionego (zabranego przez sprawców) na kwotę 20.964,17 złotych, obowiązek naprawienia szkody na rzecz ubezpieczyciela należało ograniczyć jedynie do kwoty 151,41 złotych.

Kolejna uzasadniona zmiana dotyczyła **czynu wymienionego w punkcie 1.IV oraz 2.IV aktu oskarżenia**, a przypisanego oskarżonemu M. G. (2) w punkcie 13 wyroku oraz oskarżonemu K. W. w punkcie 4 wyroku. W tej sprawie Sąd Okręgowy przyjął, że łączna wysokość szkody poniesionej przez pokrzywdzoną A. A. (1) to kwota 5.302,10 złotych, a nie 7.738 złotych (A. A. zeznała - k.283, iż skradziono jej przedmioty na kwotę 4.582,10 złotych, do tego pieniądze z kasy fiskalnej w wysokości 70 złotych, telefon komórkowy wartości 150 złotych i laptop wartości 500 złotych, z drugiej strony w/w odzyskała przedmioty o wartości 532,40 zł., czyli łącznie wysokość dokonanej szkody to kwota 5.302,10 złotych, a wysokość szkody pozostałej do naprawy to kwota 4.769,70 złotych). Dalej Sąd Okręgowy ustalił, iż kradzież laptopa S. nie została dokonana na szkodę D. K., lecz T. K., albowiem D. W.-K. to osoba jedynie zatrudniona na okradzionym stoisku, w których wszystkie przedmioty należały do jego właściciela tj. T. K.. Ponadto ustalono, że wysokość poniesionej przez pokrzywdzonego T. K. szkody jest mniejsza, aniżeli pierwotnie informowała jego pracownica i jest to kwota 1.970 złotych, a nie 3.000 złotych. Ta tyle bowiem ostatecznie wycenił go właściciel (zeznania T. K. z wnioskiem o naprawienie szkody k. 231). W konsekwencji powyższego sąd odwoławczy obniżył wysokość kwoty zasądzonej w punkcie 14 wyroku na rzecz pokrzywdzonej A. A. (1) do kwoty 4.769,70 złotych, a w miejsce kwoty 3.000 złotych zasądzonej na rzecz D. K., zasądził kwotę 1970 złotych na rzecz T. K..

Ostatnia ze zmian dotyczyła **czynu wymienionego w punkcie 2.VI** aktu oskarżenia, a przypisanego oskarżonemu M. G. (2) w punkcie 17 wyroku. Włamania oznaczonego numerem VI oskarżony dopuścił się już sam na szkodę (...) S.A w T.. Sąd Rejonowy przyjął, iż wartość szkody wynikająca z owego włamania to kwota 7.400 złotych i taką też kwotę zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego (punkt 18 wyroku). Tymczasem prawidłowa analiza akt sprawy, a w szczególności zeznań Z. K. (k.2) oraz treści pisma pokrzywdzonego z dnia 18 sierpnia 2012 roku (k.5) wskazuje, że z tej sumy 2.000 złotych to koszt naprawy uszkodzonej instalacji, a nie wartość zabranych przez sprawcę przedmiotów. Już treść notatki urzędowej z k.1 akt zawierającej zgłoszenie przestępstwa wyraźnie wskazywała, iż wartość szkody wyrządzonej włamaniem to kwot 5.400 złotych (k.1 akt). Faktem jest także, iż pokrzywdzony część skradzionego mienia odzyskał, ale były to ilości śladowe, nie wpływające na ogólną wartość szkody (w większości nieprzydatne fragmenty przewodów). Powyższe uzasadniało poprawę wartości wyrządzonej przestępstwem szkody do 5.400 złotych i to takiej też sumy obniżenie orzeczonej w punkcie 18 wyroku obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) S. A. W tej sytuacji Sąd Okręgowy obniżył wysokość kwoty zasądzonej w punkcie 18 wyroku na rzecz pokrzywdzonego (...) Spółka Akcyjna w T. do kwoty 5.400 złotych, a w miejsce kwoty 7.400 złotych.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy dokonał powyżej wskazanych zmian, a w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, jako słuszny i odpowiadający prawu.

W oparciu o przepisy powołane w sentencji wyroku, Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego M. G. (1) oraz K. W. od wydatków za postępowanie odwoławcze oraz od opłat. Postępowanie odwoławcze co do K. W. nie zostało bowiem wszczęte z inicjatywy w/w, a wobec niewielkiej wysokości dochodów osiąganych aktualnie przez M. G. (1), po stosunkowo niedawnym opuszczeniu zakładu karnego, zasądzeniu kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od tej osoby sprzeciwia się jego sytuacja majątkowa.